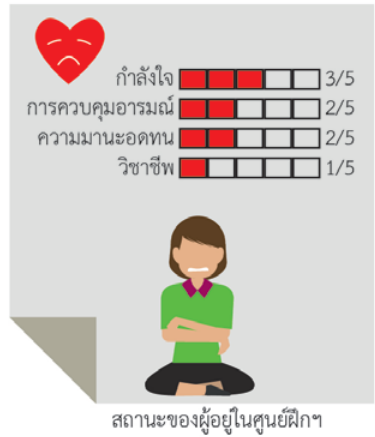

เย็บใยฝักใจให้เข้มแข็ง

โครงการเย็บใยร้อยใจด้วยรัก

โครงการเย็บใยร้อยใจด้วยรัก ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 9 จังหวัดสงขลา ดำเนินงานในปีที่ 2 โดยมีเป้าหมายเพื่อฝึกฝนอาชีพ และกล่อมเกลาจิตใจของเยาวชนหญิงที่เข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกฯ เพื่อปรับทัศนคติและพฤติกรรม ไม่ให้กระทำผิดซ้ำหลังได้รับการปล่อยตัว

คุณค่าที่เกิดขึ้น
กระบวนการทำงานในโครงการฯ ที่ต้องมีใจจดจ่ออยู่กับฝีมือ จึงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกฯ โดยเฉพาะเรื่องของการควบคุมอารมณ์ที่ทุกคนใจเย็นขึ้น มีสมาธิ คิดก่อนทำ และมีความละเอียดรอบคอบ กลายเป็นการเรียนรู้ที่ทำให้ตกผลึกทางความคิดได้เอง จนตระหนักรู้ถึงคุณค่าของตนเอง สิ่งเหล่านี้จึงเป็นภูมิคุ้มกันที่จะทำให้เยาวชนหญิงไม่วู่วาม พลังผล่อทำผิดซ้ำอีก และกลายเป็นจุดเริ่มต้นให้เยาวชนผู้ก้าวพลาด กล้าหาญที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองสู่การเป็นคนดีของครอบครัวและสังคมต่อไป

“

กระเป๋าใบแรกในชีวิตที่เย็บด้วยตนเองคือ ความภูมิใจระคน แปลกใจที่ตนเองสามารถทำได้ เป็นจุดเริ่มต้นที่ปลุกเร้าให้สมาชิก ได้เห็นคุณค่าของตนเอง เพราะหลังจากก้าวพลาด หลงทาง กำพืด จนถูกควบคุม ความมั่นใจ ความมั่นคงในชีวิตสูญสิ้นไป พร้อมๆ กับอึสรภาพ แต่วันที่เห็นผลงานจากฝีมือของตนเอง ปรากฏ เป็นวันที่หลายคนรู้สึกว่ ชีวิตนี้ยังมีความหวัง

”

โครงการเย็บใยร้อยใจด้วยรัก ใช้การเย็บกระเป๋าเป็นเครื่องมือในการสร้างสมาธิ ฝึกการควบคุมตนเอง อดทน และสร้างความภูมิใจให้ตนเองของเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 9 จังหวัดสงขลา ที่ดำเนินการต่อเนื่องเป็นปีที่ 2

ด้วยการทำงานในปีที่ผ่านมาทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของทีมงาน การเย็บกระเป๋าช่วยให้ทีมงานควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้น และสมาชิกต่างได้ทักษะอาชีพติดตัวหลังออกไปแล้ว จึงอยากส่งต่อโอกาสในการฝึกตัวเองให้กับเพื่อนๆ ที่ยังอยู่ในศูนย์ฝึกได้มีโอกาสเช่นเดียวกัน ครูแอ๊ด-กอบกาญจน์ เทพวาริน ที่ปรึกษาโครงการ จึงช่วยประสานงานส่งโครงการนี้ต่อเนื่องเป็นปีที่ 2 กับโครงการพลังพลเมืองเยาวชนสงขลา

“เคยเจอสถานการณ์ที่สอนแล้วเพื่อนทำไม่ได้เหมือนกัน แต่แทนที่จะตำหนิ พวกเขาเลือกใช้วิธีข่มอารมณ์ แล้วให้กำลังใจแทน บอกเขาว่าต้องทำให้ได้นะ ใจเย็นๆ ส่วนตัวเราก็ตองใจเย็นด้วย”

ลงมือทำ สร้างประสบการณ์ใหม่

น้องและอ้อน¹ สมาชิกของทีม ที่วันนี้ได้ออกไปใช้ชีวิตนอกศูนย์ฝึกแล้ว เล่าว่า ในระหว่างที่อยู่ในศูนย์ฝึกฯ หลังจากที่สมาชิกรุ่นพี่อีก 2 คน คือ นวลกับบี๋ม ออกไปก่อนแล้ว ตนเลยรับไม้ต่อเป็นแกนนำ

การเปลี่ยนบทบาทมาเป็นแกนนำทำให้น้องได้มีโอกาสนำเสนอโครงการต่อคณะกรรมการของสงขลาฟอรั่ม ซึ่งเป็นประสบการณ์ใหม่ที่สร้างความตื่นเต้นให้เธอเป็นอย่างมาก

“เล่าให้คณะกรรมการฟังว่า โครงการของเรามีประโยชน์อย่างไร กระเป๋ามีแบบไหนบ้าง ตอนสอนรุ่นน้องสอนอย่างไร ซึ่งกรรมการได้ให้กำลังใจ และให้ข้อเสนอแนะว่า ควรเพิ่มรูปแบบของผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลายและให้ตั้งใจสอนน้องๆ ให้ดี”

ส่วนอ้อนได้เป็นตัวแทนร่วมกับมิน นิณีและเฟิร์น เข้าร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการ “สร้างสำนึกพลเมืองจากฐานงานของเยาวชนและชุมชนเข้มแข็ง” กับสงขลาฟอรั่มที่ชุมชนคลองแดน ทำให้ได้เรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชนที่มีความเข้มแข็ง การทำกิจกรรมที่ต้องรวมกลุ่มกับเพื่อนที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน เป็นความกดดันเล็กๆ อย่างหนึ่งซึ่งทำให้อ้อนรู้สึกเขินอายในตอนแรก แต่ก็ค่อยๆ ปรับตัว สนิทกับเพื่อนใหม่มากขึ้นและทำกิจกรรมกับเพื่อนใหม่ได้อย่างสนุกสนานโดยไม่รู้สึกแปลกแยก

กิจกรรมหลักของโครงการคือ การเย็บกระเป๋าผ้า มีขั้นตอนการเย็บที่น้องและอ้อนช่วยกันเล่าว่าแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ การลอกแบบ (แพทเทิร์น) และการฝึกเย็บ ส่วนการสอนนั้นใช้วิธีจับคู่สอนตัวต่อตัวแล้วแต่น้องจะเดินเข้าไปขอคำปรึกษาจากใคร ไม่ได้มีการแบ่งเฉพาะเจาะจง และไม่ได้กำหนดว่าน้องต้องจับคู่กับพี่คนไหนอย่างเป็นทางการ

ขั้นตอนการฝึกลอกแบบนั้นจะสอนให้รุ่นน้องลอกแบบกระเป๋าที่รุ่นพี่เคยทำมาก่อน ส่วนการฝึกเย็บนั้นจะมีขั้นตอนมากกว่า คือ เริ่มจากการฝึกเย็บ ฝึกสอย แม้กระทั่งการขมวดปมด้ายก็มีวิธีเฉพาะ เมื่อน้องสามารถเย็บเข้าถ้ำ เย็บด้านน้ำ (เทคนิคการเย็บให้ผ้าเกิดรอยย่น สร้างมิติลวดลายบนผืนผ้า) โดยมีฝีมืเข็ม สม่่าเสมอ และแน่นหนาดี จึงจะให้เริ่มเย็บกระเป๋าใบเล็ก ๆ ก่อน เมื่อฝีมือดีขึ้นก็จะเปลี่ยนไปเย็บกระเป๋าที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

อ้อนกับน้อง เล่าว่า เคยเจอสถานการณ์ที่สอนแล้วเพื่อนทำไม่ได้เหมือนกัน แต่แทนที่จะตำหนิ พวกเขาเลือกใช้วิธีข่มอารมณ์ แล้วให้กำลังใจแทน

“บอกเขาว่าต้องทำให้ได้นะ ใจเย็น ๆ ส่วนตัวเราก็ตองใจเย็นด้วย” อ้อนบอก

“มีอารมณ์เสียเหมือนกัน แต่ต้องทำเฉยๆ เก็บอาการไว้ เพราะเราก็เคยเป็นแบบนี้เหมือนกัน ตอนมาแรกๆ เวลาพี่ๆ สอนบางที่เราไม่ตั้งใจฟัง เราก็อำไม่ได้ พอเราทำไม่ได้คนสอนก็ต้องหัวเสียเป็นธรรมดา” น้องเล่า

¹ ชื่อของเยาวชนในเรื่องนี้เป็นนามสมมุติ

“ต้องเสียเลือดจากการถูกเข็มน้ำกัดมือกันทุกราย เมื่อเย็บไม่ได้ ทำไม่สวย อารมณ์หงุดหงิดก็จะคุกรุ่น ยิ่งหงุดหงิดก็ยิ่งโดนเข็มน้ำกัดมือ บ่อยๆ เข้าจึง กลายเป็นบทเรียนที่ตลกแปลกองว่า ต้องตั้งใจทำงาน ใส่ใจในความละเอียด และใส่ใจทุกฝีเข็มที่เย็บ เหมือนเป็นการฝึกสมาธิโดยไม่รู้ตัว เมื่อทำเป็นก็เริ่ม เกิดความเพลิดเพลินกลายเป็นความชอบในที่สุด...”

คุณค่าที่ค้นพบ

สมาชิกส่วนใหญ่แต่ต้องผ่านขั้นตอนที่ต้องเสียเลือดจากการถูกเข็มน้ำกัดมือกันทุกราย เมื่อเย็บไม่ได้ ทำไม่สวย อารมณ์หงุดหงิดก็จะคุกรุ่น ยิ่งหงุดหงิดก็ยิ่งโดนเข็มน้ำกัดมือ บ่อยๆ เข้าจึงกลายเป็น บทเรียนที่ตลกแปลกองว่า ต้องตั้งใจทำงาน ใส่ใจในความละเอียดและใส่ใจทุกฝีเข็มที่เย็บ เหมือน เป็นการฝึกสมาธิโดยไม่รู้ตัว เมื่อทำเป็นก็เริ่มเกิดความเพลิดเพลินกลายเป็นความชอบในที่สุด ชนิดที่บอกได้เลยว่า กระเป๋าใบแรกที่เย็บสำเร็จ แม้จะไม่งดงามสมบูรณ์แบบ แต่เจ้าของต่างหวงเก็บไว้ ใช้เองหรือนำไปมอบให้คนที่รัก โดยไม่มีใครยอมขายแลกเงิน

กระเป๋าใบแรกในชีวิตที่เย็บด้วยตนเอง คือ ความภูมิใจระคนแปลกใจที่ตนเองสามารถทำได้ เป็นจุดเริ่มต้นที่ปลุกเร้าให้สมาชิกได้เห็นคุณค่าของตนเอง เพราะหลังจากก้าวพลาด หลงทางทำผิด จนถูกควบคุม ความมั่นใจ ความมั่นคงในชีวิตสูญสิ้นไปพร้อมๆ กับอิสรภาพ แต่วันที่เห็นผลงานจาก ฝีมือของตนเองปรากฏ เป็นวันที่หลายคนรู้สึก ว่า ชีวิตนี้ยังมีความหวัง

“น้อง ๆ ที่นี้ทุกคนเท่าที่ครูสังเกต ทุกครั้งที่เขาทำงานออกมาสำเร็จ เขาจะไม่อยากเก็บงานไว้เอง แต่จะนึกถึงพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ดูแลเขา อย่างน้องตอนทำกระเป๋าเสร็จ ป้าเขาจะมาเยี่ยม เขาก็บอกว่า จะซื้อกระเป๋าแบบนี้ให้ป้าใบหนึ่ง เพราะตอนนั้นเขายังเย็บได้ไม่สวย พอป้ามาเขาก็ไปเลือกใบที่เย็บสวยกว่า มาให้ เราก็เห็นจากตรงนั้นว่า เขาช่างสังเกตและใส่ใจ การมาทำงานตรงนี้เหมือนเป็นแรงกระตุ้นให้เขานึกถึง คนที่เขารัก ว่าเขาสามารถทำอะไรให้พ่อแม่ หรือคนที่ดูแลเขาในยามที่เขาไม่มีใครได้” ครูแอ๊ดเล่าเสริม

อนาคตที่มีทางไปต่อ

การออกไปอยู่ข้างนอกหลังการปล่อยตัวเป็นอิสรภาพที่ทุกคนใฝ่หา แต่ทั้งน้องและน้องต่างเห็นตรงกันว่า ต้องปรับตัวเยอะมาก เนื่องจากทั้งสองคนปรับพฤติกรรมได้ดี จนเมื่อได้พิจารณาปล่อยตัว ซึ่งเป็นการปล่อยตัวเร็วเกินกว่าที่คาดคิด ทำให้ยังไม่ทันเตรียมตัวเตรียมใจ ชีวิตที่คุ้นชินกับการต้องทำอะไรตามตารางเวลา กลายเป็นความว่างเปล่าเมื่อออกไปอยู่ข้างนอก ทำให้ต้องหากิจกรรมทำ

น้องที่เพิ่งได้รับการปล่อยตัวเมื่อต้นเดือนกันยายน 2559 ได้กลับไปอยู่กับครอบครัวที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยได้ทำงานในร้านต้มยำ รอคอยสมัครเรียนต่อในภาคการศึกษาถัดไป แม้ยังไม่มียังเงินลงทุนเย็บกระเป๋า แต่น้องยังเย็บกระเป๋าอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการรับวัสดุจากครูแอ๊ดมานั่งทำที่บ้าน แล้วส่งผลงานที่ทำเสร็จกลับไปทางไปรษณีย์

“ตอนอยู่ในศูนย์ฝึกฯ ก็คิดตามตัวเองเหมือนกันว่าจะกลับไปเป็นเหมือนเดิมหรือเปล่า จะใจแข็งพอไหมที่จะไม่เดินผิดทางอีก แต่พอออกไปแล้วก็ได้ยากอย่างที่คิด และไม่คิดจะกลับไปทำแบบเดิมอีกแล้ว” น้องยืนยันการเลือกเส้นทางใหม่ให้ชีวิต

ด้านน้องซึ่งได้รับการปล่อยตัวหลังจากน้องในสัปดาห์ถัดมา บอกว่า เธอไม่ได้เตรียมตัวอะไร แต่วันที่ได้ออกไปตั้งใจจริงร้องไห้ออกมาเลย พอถึงบ้านก็ไปถอดแม่ และตั้งใจที่จะออกจากวงจรชีวิตเดิม ๆ ก่อนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกฯ เมื่อพ้นโทษเธอก็หลีกเลี่ยงการเข้าไปคลุกคลีกับเพื่อนกลุ่มเก่าที่อาจจะชักจูงไปในทางที่ผิดอีก ปัจจุบันน้องเหลือสอบอีก 2 เทอมก็จะจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และตั้งใจว่าอยากเรียนต่อ

“ทุกอย่างอยู่ที่ตัวเรา ถ้าเราหำใจได้ เราก็จะไม่ทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง คาทาหำใจคือ ให้นึกถึงตอนที่ต้องมาอยู่ในนี้ มันทรมาน หนูอยากเรียนหนังสือ อยากเดินไปในทางที่ดีกว่าที่ผ่านมา คบกับเพื่อนที่เป็นเด็กเรียนเราก็ได้เรียนด้วย ใจหนูแข็งพอไม่อยากจะกลับมาอีก” น้องตั้งปณิธาน

ทั้ง 2 คนเห็นพ้องต้องกันว่า เพราะการฝึกเย็บกระเป๋าทำให้ใจเย็น มีสมาธิและคิดก่อนทำ เมื่อกลับไปอยู่กับครอบครัว คนอื่นๆ จึงสัมผัสได้ถึง ความเปลี่ยนแปลงของน้องและน้อง

“เมื่อก่อนคิดจะทำอะไรก็ทำเลย แต่ตอนนี้ก่อนทำจะคิดก่อนว่า ทำแบบนี้ดีหรือเปล่า ทำแล้วจะเกิดผลยังไงกลับมาบ้าง อย่างตอนกลับบ้าน หลังปล่อยตัวออกไป ของเล่นที่สะสมไว้ในบ้านหายหมดเลย เพราะเอาไปให้น้องเล่น มีโทรทัศน์น้อย แต่ก็คิดได้ว่าไม่เป็นไร ของเล่นไม่ได้มีประโยชน์อะไรกับเราแล้ว ตอนนี่คิดแต่เรื่องการทำงานหาเงินด้วยตัวเอง” น้องเล่าเหตุการณ์ในชีวิตที่ปกติถ้าเจอแบบนี้มีอาละวาดแน่ ๆ

เช่นเดียวกับน้องที่ทางบ้านบอกว่าเธอเปลี่ยนไป เมื่อก่อนถ้าโดนว่าอะไรจะสวนกลับทันที แต่ตอนนี้จะเงยบก่อน แรกๆ ยังรู้สึกอยากเถียง ช่วงหลังก็คิดว่า เดี๋ยวค่อยๆ หาทางอธิบายให้คนอื่นเข้าใจ ความคิดเรตึกว่า แต่ส่วนใหญ่ก็จะเงยบไว้ก่อน

ครูผู้ปรารถนาดี

ครูแอ๊ดหรือแม่แอ๊ดของเด็ก ๆ เล่าว่า สถานการณ์ในศูนย์ฝึกฯ จังหวัดสงขลาในฝั่งเยาวชนหญิงตอนนี้มีจำนวนเด็กน้อยลงเรื่อย ๆ จากเดิมที่เคยมี 30-40 คน ปัจจุบันเหลือเพียง 5 คน ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ก็ยากต่อการเชิญวิทยากรจากสถานศึกษาภายนอกมาช่วยสอน เพราะติดปัญหาเรื่องจำนวนเด็กของศูนย์ฝึกฯ มีน้อยเกินไป โดยเงื่อนไขการอบรมของหน่วยงานต่าง ๆ ปกติจะมีการกำหนดจำนวนผู้เรียนขั้นต่ำอย่างน้อย 15 คน

“ตอนอยู่ในศูนย์ฝึกฯ ก็คิดตามตัวเองเหมือนกันว่าจะกลับไปเป็นเหมือนเดิมหรือเปล่า ใจแข็งพอไหมที่จะไม่เดินผิดทางอีก แต่พอออกไปแล้วก็ได้ยากอย่างที่คิด และไม่คิดจะกลับไปทำแบบเดิมอีกแล้ว”

“เมื่อครูดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด พวกเราก็กระบวนการทำงานในโครงการฯ ที่สมาชิกต้องมีใจจดจ่ออยู่กับพี่เข็ม จึงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกฯ โดยเฉพาะเรื่องการควบคุมอารมณ์ที่ทุกคนใจเย็นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสิ่งนี้จะป็นภูมิคุ้มกันที่จะทำให้ไม่วู่วาม พลังพลอทำผิดอีก”

“ตอนเริ่มทำโครงการในปีที่ 2 จำนวนเด็กยังอยู่ที่สิบกว่าคน แต่หลังจากทยอยปล่อยตัวออกไปจนตอนนี้เหลืออยู่ 5 คน”

แม้ว่าจะเหลือเด็กเพียง 5 คน แต่ครูแอ๊ดก็ยังสนับสนุนให้ทำงานเย็บกระเป๋าอย่างต่อเนื่อง ล่าสุดได้รับออเดอร์ทำพวงกุญแจดอกทิวลิปจากวิทยาลัยการอาชีพนาทวี สำหรับไว้เป็นที่ระลึกให้แขกของวิทยาลัย ทำให้เด็ก ๆ มีงานทำอย่างต่อเนื่อง และมีรายได้เก็บไว้เป็นทุนยามปล่อยตัว เพราะเมื่อหักต้นทุนการผลิตจากราคาขายพวงละ 20 บาทแล้ว เด็ก ๆ จะได้รับปันผลพวงละ 8 บาท

ครูแอ๊ดในฐานะที่อยู่กับเด็ก ๆ ตลอด 24 ชั่วโมง เล่าว่า ต้องสังเกตพฤติกรรมของเยาวชนตลอดเวลา เพราะครูต้องเป็นผู้ทำรายการการเปลี่ยนแปลงของเยาวชนแต่ละคนส่งศาล การร่วมกิจกรรมในโครงการนี้เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ทำให้ศาลพิจารณาเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของเยาวชน

“ในเรื่องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ปกติครูอยู่กับน้องตลอดก็จะเห็นชัดว่าตอนเข้ามาเขาเป็นแบบไหน ถามว่าเด็กมีพฤติกรรมดีขึ้นยังไ้ ครูใช้การเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนตั้งแต่ตอนแรกที่เข้ามา มากกว่า ไม่ได้เปรียบเทียบระหว่างเด็กกันเอง เพราะแต่ละคนก่อนเข้ามาที่นี่ก็ผ่านอะไรมาแตกต่างกัน”

เมื่อครูดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ผนวกกับกระบวนการทำงานในโครงการฯ ที่สมาชิกต้องมีใจจดจ่ออยู่กับพี่เข็ม จึงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกฯ โดยเฉพาะการควบคุมอารมณ์ที่ทุกคนใจเย็นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสิ่งนี้จะป็นภูมิคุ้มกันที่จะทำให้ไม่วู่วาม พลังพลอทำผิดอีก ซึ่งความเอาใจใส่ของครูที่ยังคงมีให้ลูกศิษย์อย่างต่อเนื่อง ทำให้ครูติดตามข่าวคราวของลูกศิษย์ผ่านช่องทางที่เอื้ออำนวยอย่างสม่ำเสมอ

“ก่อนปล่อยตัวน้อง ๆ ออกไปครูจะกังวลกับเด็กทุกคน เพราะถึงแม้เราจะอบรมเขาแล้ว ตอนอยู่กับเราเด็กอาจจะเข้มแข็ง แต่เมื่อออกไปเขาต้องไปอยู่ในสังคมเดิม ๆ ซึ่งมีความเสี่ยงอีก เพราะฉะนั้นน้อง ๆ คนไหนที่เราติดต่อกับเขาได้ทางเฟซบุ๊กหลังออกไปแล้ว เราจะติดต่อไปพูดคุยกับเขาคอนไหนเตือนได้เราก็เตือน ตัวเราเองก็ต้องพิจารณาไปตามความเหมาะสม ดูสเตตัสที่เขาโพสต์บ้างหรือคำพูดที่เขาคุยกับเรา อยากพาเขาไปให้ถึงฝั่ง อยากเห็นเขาทำงานที่ดี ไม่กลับไปสู่เส้นทางเดิมอีก นั่นเท่ากับเป็นกำไรชีวิตของเราแล้ว อะไรที่จะช่วยให้เด็กมีโอกาสได้ เราก็อยากสรรหามาให้” ครูแอ๊ดกล่าวทิ้งท้าย

แม้เป็นโครงการที่ดำเนินงานในพื้นที่จำกัด และทีมงานต้องฟื้นฟูกำลังใจค่อนข้างมาก แต่หลักการของการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติยังถูกใช้เป็นแก่นในการทำงาน ทุกคนได้สัมผัสความเจ็บปวดจากการถูกเข็มตำมือ รู้สึกหงุดหงิดกับพี่เข็มที่บิดเบี้ยว ผลงานที่ปรากฏเตือนใจให้ต้องตั้งใจ มีความละเอียด รอบคอบ กลายเป็นการเรียนรู้ที่ทำให้ตกผลึกทางความคิดได้เอง เมื่อสิ่งที่คิดว่ายากถูกทำได้ด้วยสองมือ ปลูกความตระหนักรู้ถึงคุณค่าของตนเอง กลายเป็นจุดเริ่มต้นให้เยาวชนผู้ก้าวพลาด กล้าหาญที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองสู่การเป็นคนดีของครอบครัวและสังคมต่อไป

••••

โครงการเยียวยาร้อยใจด้วยรัก

ที่ปรึกษาโครงการ ครูอุบลกาญจน์ เทพวาริน
เจ้าหน้าที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา

ทีมทำงาน เยาวชนหญิงจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 9 จังหวัดสงขลา